

NĚŽNÁ TYGŘICE

Dana Emingerová

Koláže David Vávra

MLADÁ FRONTA

Dana Emingerová
Něžná tygřice

KOLÁŽE DAVID VÁVRA

MLADÁ FRONTA

© Dana Emingerová, 2009

Illustrations © David Vávra, 2009

ISBN 978-80-204-2729-8

Nezvaný host

Vstoupil do mého života jako nezvaný host. Najednou byl tu. A bral si všechno, co potřeboval. Bez dovolení. Bez skrupulí.

Nejdřív jsem trpěla jako zvíře. Proč zrovna já? Proč zrovna mně se tohle muselo stát?

Nevěděla jsem kudy kam. Co teď? Přemýšlela jsem, jak se ho zbavit. Jak vrátit zpátky ten zlomek času, kdy jsem dovolila, aby se objevil...

Jenže stalo se něco zvláštního.

Všechno převrátil naruby. Dokonce i to přísloví, které říká, že ryba i host po třech dnech smrdí.

On ne! Čím déle tu je, tím zřetelněji cítím, že bez něj už to nepůjde. A to i přesto, že do mě začíná kopat a vůbec se roztahuje, neboť můj svět je mu už malý.

„Bud' rozumná,“ říkají všichni kolem. „To nemáš takhle dost starostí?!“

Mám. A přece: nějak si nemohu pomoci.

I když vůbec nevím, kdo je a jak vypadá, netrpělivě na něj čekám. S každým přibývajícím dnem jsem raději, že vstoupil do mého života. Byť jako nezvaný host, který mě bez dovolení obírá o všechno, co potřebuje.

Už nepřemýšlím, jak se ho zbavit. Naopak. Jasně vím, že bude-li si to osud jednou přát, obětuji raději svůj život, aby on mohl být.

1. díl

Trošku mrtvej pavouk

Štěstí jako mrakodrap

Je romantické nedělní ráno. Naši tři kluci – Vojta, Jirka a Šimon – se koukají na pohádky a my rodiče... nebereme telefony. A pokud je zvednou děti, neodbytným volajícím vysvětlují: „Naši? Zavolejte později, zrovna se vrtí pod peřinou.“

Jenže tentokrát zněl hlas v telefonu neobvykle urputně, a tak se desetiletý Vojta objeví se sluchátkem ve dveřích: „To je strejda Alan.“

Žaludek se mi sevře nervozitou. Můj manžel je válečný zpravodaj. A Alan fotograf, se kterým Cyril prošel téměř všechny války...

Byla jsem v šoku, když mi Cyril po prvním rande volal a ze sluchátka duněla dělostřelba.

„Co to je?“ ptala jsem se.

„Srbové u Vukovaru.“

Volal z válčícího Chorvatska.

„Co kdybych se za tebou zítra odpoledne zastavil?“ zeptal se. Na to naskočil do auta a přes válečné zóny, přes hory a doly ujel tisíc kilometrů. Zastavil se za mnou... a byl z toho Vojta. Ten, který právě stojí v naší ložnici se „strýcem“ Alanem na drátě.

„Kazíš nám nedělní ráno!“ spouštím zhurta do sluchátka, po kterém se Cyril marně sápe. Kdysi jsem si říkala, že budu mít pro mužovu práci pochopení. Nebudu nic vyčítat ani zakazovat. Jak mě okouzlovalo milovat hrdinu, válečného zpravodaje, který jde do bitevní vřavy riskovat život,

aby světu zvěstoval pravdu... Jenže to jsme spolu ještě neměli děti!

Nejhůř jsem se cítila, když se Cyril ztratil v Kosovu. Tehdy mi fotograf Alan volal, že manžela unesly albánské gerily. Probrečela jsem celou noc. A pak zase celý den štěstím, když se našel.

„Jste šťastni?“ ptá ve sluchátku posel dobrých i špatných zpráv. Za ta léta se stal blízkým rodinným přítelem. Vždycky se takhle ptá. Je to něco jako: „Jak se máte?“ Ale člověk na to nemůže odpovědět formálně. To Alanovi nestačí. Chce pokaždé vědět, kolik jsme šťastní: „Jako psi boudička? Nebo jako věž kostela?“

„Jako mrakodrap... Pokud nás necháš dokončit, co jsme začali...“ směju se. Ale s obavou v hlase, protože člověk nikdy neví, s čím Alan přijde.

Tentokrát se znepokojovat nemusím, byť odjezd narychlo je už zítra. Alan mě ubezpečuje, že s Cyrilem letí jenom na pár dní do Států. Chvála Bohu! Koneckonců už dlouho jsem si přála, aby jel manžel místo do války psát třeba o kongresu kardiochirurgů ve Frankfurtu nebo na stáž do Washingtonu.

Snad poprvé v životě, když je můj muž Cyril na služební cestě, jsem bez strachu, co s ním bude. Dokonce představa několika večerů o samotě je prima. Večer uložím děti a budu si číst. Nebo jenom půjdu brzy spát. Odpočinu si.

„Maminečko, pověz nám pohádku!“ škemrají kluci. Lezou ke mně do postele a já je tisknu k sobě. Je mi báječně.

„Jste šťastni?“ ptám se.

„Já až do nebe, protože jdeme zítra s dědou na ryby!“ říká předškolák Šimda.

„Já nekonečno,“ přidává šestiletý Jiřík, aby nejmladšího bratra trumfnul.

„Kolik je nekonečno?“ zajímá se benjamínek.

„Ležatá osmička,“ říká prvorozený Vojta.

„To je... jako když jdete s dědou na ryby a nikdy se nevrátíte,“ dodávám a narážím na to, že můj táta, vášnivý rybář, nikdy nepřivede z lovu vnuky domů včas.

Do toho píp, píp. Na mobilu se objeví esemeska. Cyril píše z Washingtonu: „Strašně jsem se vymlátil na bruslích...“

Ach jo... ale pořád lepší, než jeho zprávy typu: „Zrovna tady spadla bomba. Zasáhla hotel jen z druhé strany. Nemusíš se bát, nic se mi nestalo.“

Jsem šťastná jako mrakodrap.

„Pusť si televizi! Hoří mrakodrapy v New Yorku,“ volá moje máma. Zapínám CNN. Vidím kouřící Pentagon. Cyril je zrovna tam.

„Mami, už jsme tady!“ vpadnou do dveří synové. Právě se vracejí s dědečkem z ryb.

„Jsi šťastná jako mrakodrap?“ křičí nejmladší Šimon. „Přišli jsme brzy, jak jsi chtěla. Né až za nekonečno.“

Na obrazovce se řítí druhé z Dvojčat k zemi. Připomíná atomový hřib.

„Na co to čučíš?“ pozoruje znechuceně obrázky v televizi můj táta. „To je teda blbej thriller!“ zlobí se, když vidí letadlo, narážející do newyorské věže.

„To není film,“ šeptám zoufale.

„Viš, že Šimda ztratil brejle?“ hlásí Vojta.

„A zase je našel,“ dodává rychle děda.

„Byly pověšený na stromě jako opice,“ líčí předškolák Šimon.

„Strom Brejlovec!“ chechtá se věčný provokatér Jirka.

Děda vypíná „ten ouchylnej pořad“ v televizi a věčně se ptá: „A co ten Cyril? Kdy se vlastně vrátí?“

„Za nekonečno...“ propukám v hysterický pláč.

Pak běžím k telefonu a volám na všechny strany. Nikde to nezvedají. Všichni jsou přilepení k televizi. Sledují americké drama.

Dědovi zvoní mobil: „Hoří mrakodrapy v New Yorku,“ opakuje tentokrát jemu máma.

Znovu zapínáme televizi.

„Já se bojím, že bude válka,“ říká Vojta. Už pochopil, že to není jen jako.

„Zítřka bude válka?“ zajímá se věčně Jirka.

„Bude válka! Kopnu, bouchnu!“ řičí blaženě malý rváč Šimon.

„Maminko, kdyby táta umřel, dáme mu na hrobeček kolečkovou brusli,“ přemítá.

Přichází zpráva o tragédii dalšího letounu v Pensylvánii.

„Maminečko, kdybys umřela i ty, stal bych se vojákem a šel bych střílet,“ tulí se ke mně Jiřík.

„Co to melete?“ zírá na vnuky děda. „Copak by se vám po rodičích nestýskalo?!“

„Ne. Dyt' by byli mrtví,“ utěšuje ho Šimon. Zrovna přinesl bednu kostek. Staví z nich vysoký komín. Pak jej za hlasitého vrčení boří modelem dopravního letadla, které Cyril přivezl Jirkovi z Lufthansy. Starší sourozenec na to okamžitě reaguje: „Kdo ti dovolil brát moje hračky?!“

„Neprovokuj!“ křičí na sebe.

Dívám se na kluky, jak se tahají o model. Už nikdy nebudeme šťastní jako mrakodrap. V tom zapípá mobil: „Zrovna tady spadlo letadlo. Zasáhlo Pentagon z druhé strany. Nemusíš se bát, nic se mi nestalo. Jen zatím nevím, kde je Alan.“

Nejmladší syn Šimon Peres Benjamin

Dva kluky už jsme měli, čekali jsme holčičku. Pracovně jsme jí říkali Maja. Měla být krásná, zlatovlasá, pracovitá a milá. A rozmazlovaná oběma staršími bratry. Místo toho je to raubíř a rváč, který moc dobře ví, že se musí o život už od počátku pořádně poprat.

„Ty ses zbláznila,“ říkali mi všichni. „Nejsi vdaná a čekáš další dítě. Jdi na potrat.“

Tentýž názor zastával i Cyril. Čtveřice potomků z prvního manželství i našeho „nemanželství“ mu připadala dostatečně početná. Zvláště při zahraničních cestách si stěžoval, jak je celníkům pro smích, když mu jeho „Klapzubova jedenáctka“ vypadává z předepsaných kolonek v pase.

„Copak jsem nějaký mormon?“ zuřil.

„Dítě nás na stará kolena omladí,“ chlácholila jsem ho. „Budeme pořád perspektivní, mladí rodiče s malými dětmi...“

„...a pak vykročíme rovnou do důchodu,“ bránil se celkem rozumně.

Jenže představa, že naše dítě (podobné těm báječným miláčkům, co už mám doma) skončí v nemocnici v kýblu, mě natolik děsila, že jsem nakonec po absolvování mnoha předoperačních vyšetření na poslední chvíli z nemocnice utekla a řekla: „Ne!“

Výsledkem bylo, že Cyril řekl: „Ano.“ A dokonce na radnici. Snad uvěřil, že už to konečně bude holčička, po které dlouho tolik toužil... A tak jsme očekávanému pří-

růstku v rodině začali říkat Maja.

„Dcery berou krásu a tobě to zase nějak moc sluší,“ začal brzy pochybovat, když se mi kulatilo břicho. Ale já jsem ho nabádala, aby nedbal babských pověr. Ubezpečovala jsem ho, že se to tentokrát určitě povede. Tak zůstalo u Maji až do poslední chvíle.

Jenže když se pan doktor podíval pár dní před termínem porodu na ultrazvuk, zjistil, co před tím nebylo zcela zřejmé. Že naše „holčička“ má zase něco navíc...

„Já to tušil,“ zděsil se Cyril, když jsem mu volala čerstvou novinku do redakce. „A jak se tedy bude Maja jmenovat? Matěj nebo Kryštof? Domluvíme se večer.“

Pospíchal, protože mu zrovna začínala důležitá porada k právě probíhajícím izraelským volbám. Jako expert na Blízký východ měl jejich zpravodajské pokrytí celé na starosti.

Večer mi praskla plodová voda.

„Už je to tady,“ telefonovala jsem mu vyděšená.

„Já vím, ozvu se za chvíli,“ řekl a položil telefon.

Vytočila jsem číslo znovu.

„Miláčku, mám před uzávěrkou,“ vůbec mě nevnímal. „Čekáme na poslední zprávy. Chápej to! Píšou se dějiny. Peres proti Netanjahuovi, svoboda proti konzervatismu.“

„...pořád nevíme, jak se bude jmenovat!“ volala jsem zoufale.

„Zatím,“ souhlasil a pak hloubavě dodal: „Ale opravdu se obávám, že příští izraelský premiér bude spíš Netanjahu. A to by byl mírový proces v konci.“

„Zavolej sanitku, já fakt rodím!“

Za pár minut byl doma. Šéfové ho propustili s tím, že z porodnice pošle komentář k prvním neoficiálním výsled-

kům.

Stála jsem ve dveřích se zabalenou taškou, kam jsem přihodila ke kartáčku na zuby a noční košili i příručku *Jak se bude jmenovat*. Na cestě autem jsme pak mezi zkracujícími se intervaly porodních bolestí poslouchali poslední zprávy z Izraele a vybírali pro naši Maju kluci jméno. Na nábřeží kousek od Podolské porodnice jsme byli zrovna někde u G.

„Gabriel, Ginter, Gusta,“ četla jsem z knihy, střídavě hekala, krátce a dlouze dýchala, vzdychala a umírala bolestí, kterou už jsem dobře znala.

„Heřman, Horymír, Hugo, Hynek,“ pokračoval Cyril na semaforech, zatímco reportéři v éteru rozebírali možné dopady izraelských voleb na světovou politiku.

Když jsme byli u I, zastavil Cyril před nemocnicí a vypnul rádio. Oba jsme si vydechli, že neporodím v autě. Při cestě na porodní sál zazvonil manželovi mobil a na druhém konci se ozvalo: „Ahoj, Cyrile, jak to zvládáš?“ ptal se šéfredaktor.

„Všechno dobře dopadlo,“ odpověděl s úlevou manžel.

„Tak myslíš, že ten Peres fakt vyhraje?“

„Vypadá to, že dítě bude za chvíli na světě.“

„Jasně,“ řekl hlas v telefonu. Jeho majitel pochopil, že komentář k izraelským volbám ze svého blízkovýchodního experta v tuhle chvíli určitě nevymámí. A tak na rozloučenou jen řekl, že právě dorazily předběžné výsledky, podle kterých to v Izraeli vypadá na celkem přesvědčivé vítězství mírových sil.

„Přeci jen vyhrává Šimon Peres,“ vydechl Cyril spokojeně.

A já jsem v tu chvíli s rozzářeným úsměvem zvedla hlavu od Igora, Imricha, Ivana a Ivoše: „Co kdyby se naše dítě jmenovalo Šimon?“

A tak náš syn, který se o pár minut později narodil, dostal jméno po izraelském nositeli Nobelovy ceny míru. Ráno pak lidé četli v novinách oslavný komentář, jak Šimon Peres obhájil premiérskou pozici, zatímco z rozhlasu se hrnuly překvapivé zprávy, že na poslední chvíli o pár tisíc hlasů přece jen zvítězil Benjamin Netanjahu. A tak synkovi někdy z legrace říkáme: Šimon Peres Benjamin. A není to tak daleko od věci. Vždyť benjamínek znamená ten nejmladší.

Trošku mrtvej pavouk

Poslouchala jsem své tři syny, čtyřletého, šestiletého a desetiletého, jak se baví, proč mají v Americe Santa Clause a v Rusku Dědu Mráze místo Ježíška.

„To je pořád ten samej, ale než rozdá po celém světě dárky, takhle zestárne,“ pravil ten prostřední, Jiřík.

„To už by byl za tu dobu dávno mrtvej,“ smál se nejstarší Vojta.

„Jako že by umřel?“ nechápal benjamínek Šimon.

„Proč by neumřel? Všichni jednou umřou. I ty!“

„Já?“

„I máma, táta, všichni. Až budou starý, umřou... Jenom Ježíš umí vstát z mrtvých. To udělá vždycky po Velikonicích. A protože výroba mimina aspoň těch osm devět měsíců trvá, je zase o Vánocích připravený se znovu narodit a rozdávat dárky.“

Pak ti dva starší odešli. Čtyřletý hošíček zůstal sám. Měl slzy na krajíčku, protože poprvé narazil na smrtelnost bytí. Chtěla jsem ho ukonejšit. Co říct, jak začít? Vtom se ze stropu na zem spustil malý pavouk. Šimon okamžitě vyskočil a pavoučka, který se štrachal po podlaze, rozšlápl...

Proč jsi šlápl na toho pavoučka?! Nic ti neudělal. Podívej, zabil jsi ho.

Ale jenom trošku.

Žádný trošku. Je úplně mrtvej.

Tak já mu to pofoukám.

To nepomůže.
A bolí ho to?
Už ne.
Já kdybych umřel, tak bych strašně brečel.
Radši dám na tebe pozor, abys neumřel.
To opravdu nebolí, když se umře?
Třeba našeho psa Barnabáše, když ho přejelo auto, tak
ho to nejdřív moc a moc bolelo.
A toho ptáčka, co vypadl z hnízda?
Asi taky.
A dinosaury?
Vymřeli už dávno.
Měli rakovinu jako jedna paní v televizi?
Ne. Prostě vymřeli.
Všichni?
Všichni.
A nezůstal ani jeden?
Ne.
Ani nějaké jedno malé mlád'átko?
Ne. Všichni vyhnuli.
A lidi taky vyhnou? Kluci říkaj, že každej umře. Že
i já umřu... Že to není pravda!
Nebreč!
Že prej už nikdy nebudeme žít, až umřeme.
To opravdu ne.
Ani v Americe?
Ne.
A prej i ty umřeš. Že budeš stará.
No... víš, Šimůnku. Babička je taky stará.
Ale babička musí bejt stará. Proto je to babička a žádná
moje maminka.
Je to ale moje maminka.